

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců Mgr. Kateřiny Bednaříkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka, ve věci

žalobkyně: **OPTIMUM PRAGUE s.r.o.**, IČO 06405029
sídlem Thámova 166/18, 186 00, Praha 8
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.,
sídlem Na Poříčí 1079/3a, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
sídlem Mánesova 1803/3a, 371 87 České Budějovice,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, spočívajícím v zahájení a vedení daňových kontrol daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec až prosinec 2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí žaloby

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 23. 2. 2026 se žalobkyně domáhá soudní ochrany před nezákonným zásahem a dále určení nezákonnosti zásahu žalovaného, který jako trvající zásah má spočívat v zahájení a vedení daňových kontrol daně z přidané hodnoty za období červenec až prosinec 2025. Důvodem nezákonnosti těchto kontrol je dle žalobkyně nesdělení důvodů provádění těchto kontrol, tj. konkrétních skutečností podložených pochybností o jejích daňových tvrzeních.
2. Z obsahu žaloby současně plyne, že žalobkyně původně brojila rovněž proti postupu žalovaného spočívajícímu v neprovedení určení nesporné části nadměrného odpočtu a v navazujícím nevyplacení této části. Usnesením ze dne 24. 4. 2026, č. j. 63 Af 2/2026-129, byla však tato část věci vyloučena k samostatnému projednání. Předmětem nyní projednávané věci je proto pouze tvrzený nezákonný zásah spočívající v zahájení a vedení daňových kontrol DPH za zdaňovací období červenec až prosinec 2025 bez sdělení konkrétních důvodů či pochybností.
3. Žalobkyně připouští, že daňová kontrola může být obecně zahájena i bez předchozí konkretizace pochybností, avšak pouze za předpokladu, že je vedena přiměřeně, v rozsahu odpovídajícím jejímu účelu a bez excesivních zásahů do práv daňového subjektu. Uvádí, že v jejím případě žalovaný zahajoval kontroly sériově za po sobě jdoucí zdaňovací období, vždy v plném rozsahu, bez reflexe poznatků z již probíhajících kontrol a bez konkretizace důvodů i po několika měsících jejich trvání.
4. Podle žalobkyně se situace přibližuje opakovaným daňovým kontrolám. Poukazuje na to, že vykonávala stále stejnou podnikatelskou činnost, obchodovala s obdobnými dodavateli a odběrateli a vykazovala povahou obdobná plnění, takže poznatky z prvních kontrol měly být využitelné i pro následující období. Dovojuje, že pokud žalovaný i přesto bez konkrétních důvodů postupně zahajoval další kontroly, vybočil tím z rámce přípustných namátkových kontrol.
5. Žalobkyně rovněž namítá pochybení při vedení daňového spisu. Uvádí, že z jí poskytnutých soupisů obsahu vyhledávací části spisu není patrné, jaké listiny a proč do této části spisu žalovaný zařadil a jaká je jejich relevance. Má za to, že tím žalovaný dále oslabuje její možnost účinné procesní obrany.
6. Žalobkyně odkazuje zejména na stanovisko pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 819/18, další judikaturu Ústavního soudu zdůrazňující princip proporcionality a minimalizace zásahů, jakož i na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 48 Af 27/2016-31. Z této judikatury dovozuje, že v posuzované věci žalovaný překročil meze přípustné námtkové kontroly.
7. Na základě všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud vyslovil nezákonnost daňových kontrol za období červenec až prosinec 2025, zakázal žalovanému v nich dále pokračovat, případně aby alespoň určil nezákonnost postupu spočívajícího v nesdělení důvodů vedení těchto kontrol a přikázal žalovanému tyto důvody sdělit.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

II. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že u žalobkyně postupně zahájil daňové kontroly za jednotlivá zdaňovací období v souladu s § 85 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád („daňový řád“).
9. K žalobní námitce týkající se nesdělení důvodů kontroly žalovaný uvedl, že při zahájení daňové kontroly není povinen sdělovat své případné pochybnosti, ale pouze vymezit předmět a rozsah kontroly, což v oznámeních vždy učinil. K tomuto odkázal na § 85 odst. 5 daňového řádu, podle něhož oznámení doručované v souvislosti s daňovou kontrolou neobsahuje odůvodnění.
10. Dále vysvětlil obecný průběh daňové kontroly s tím, že v její první fázi dochází ke shromažďování důkazních prostředků a daňový subjekt nese důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení. Teprve následně správce daně vyhodnocuje, zda byla tvrzení prokázána, a pokud pochybnosti přetrvávají, konkretizuje je. Žalovaný má za to, že kontroly u žalobkyně se stále nacházejí v této počáteční fázi.
11. Žalovaný popřel, že by byl nečinný nebo že by žalobkyni bránil v uplatňování jejích práv. Uvedl, že shromažďuje důkazy v součinnosti se žalobkyní i se třetími osobami, přičemž s ohledem na mezinárodní přesah obchodní činnosti žalobkyně je dokazování časově náročné. Současně zdůraznil, že zahájením daňových kontrol došlo k novému běhu lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 3 daňového řádu.
12. K námitce vztahující se k vyhledávací části spisu žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s § 66 odst. 2 daňového řádu. Ze soupisu podle něj nesmí být patrný obsah jednotlivých písemností. Současně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je dočasná informační převaha správce daně při vedení dokazování legitimní.
13. Žalovaný současně namítl, že žalobkyně ve skutečnosti brojí proti nečinnosti, nikoli proti nezákonnému zásahu, a že k ochraně proti nečinnosti měla využít prostředky podle daňového řádu.

III. Replika žalobkyně

14. Žalobkyně v replice setrvala na své žalobní argumentaci. Zdůraznila, že obecná možnost zahájit namátkovou kontrolu bez předchozí konkretizace pochybností nepředstavuje *bianco* šek k provádění svévolných a neúčelných úkonů.
15. Znovu uvedla, že případ je specifický jednak sériovým zahajováním kontrol za po sobě jdoucí období v plném rozsahu, jednak intenzitou zásahu do jejích základních práv v důsledku zadržování nadměrných odpočtů. Tvrdí, že pokud žalovaný již od srpna 2025 prověřoval dřívější období, měl dostatek prostoru získat základní představu o její činnosti a případně konkretizovat pochybnosti pro období následující.
16. Žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením, že kontroly jsou stále v počáteční fázi. Poukazuje na to, že nejstarší z nich trvají již téměř 8 měsíců a že veškeré požadované důkazní prostředky žalovanému předložila. Má za to, že žalovaný měl již dostatek času jejich obsah vyhodnotit a případně formulovat konkrétní pochybnosti.

17. Ve vztahu k vedení spisu žalobkyně znovu zdůrazňuje, že poskytnuté soupisy vyhledávací části spisu neodpovídají požadavkům vyjádřeným v judikatuře Nejvyššího správního soudu, protože neumožňují ani rámcově zjistit povahu a význam zařazených listin.
18. Žalobkyně konečně odmítá argument žalovaného o nesprávně zvoleném žalobním typu. K tomu uvádí, že se nedomáhá vydání rozhodnutí nebo osvědčení, nýbrž ochrany proti faktickým úkonům a postupům správce daně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud se zabýval žalobou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 51 s. ř. s., neboť s tím oba účastníci řízení vyjádřili souhlas (resp. žalovaný se ve stanovené lhůtě k dotazu soudu nevyjádřil).
20. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu vymezuje § 82 s. ř. s., z něhož vyplývá, že ten, *„kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen ‚zásah‘) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*
21. Při posuzování důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu lze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, který deklaruje, že ochrana *„podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka), přičemž ‚zásah‘ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakovaní ‚zásahu‘ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“* S účinností novely soudního řádu správního č. 303/2011 Sb. a zavedením možnosti správních soudů rozhodovat také o již skončeném zásahu tzv. akademickým výrokem se 6. podmínka stala obsolentní.
22. Pokud jde o přípustnost žaloby proti nezákonnosti vedení daňové kontroly, pak je třeba vycházet z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, č. 735/2006 Sb. NSS, podle kterého zahájení i provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s. Zároveň platí, že nezákonný úkon nebo jiný akt správce daně realizovaný v průběhu daňové kontroly zpravidla nezakládá nezákonnost takové kontroly jako celku (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 6 Afs 46/2014-39, ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Afs 28/2014-51, či ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 Afs 79/2018-29, č. 3807/2018 Sb. NSS).
23. K otázce včasnosti podané žaloby soud uvádí, že žalobkyně brojí proti tvrzenému trvajícím zásahu spočívajícím v pokračujícím vedení daňových kontrol. Ke dni podání žaloby tyto kontroly nepochybně probíhaly. Žaloba je proto včasná, neboť u trvajících zásahu lhůta k

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

jejímu podání nemůže marně uplynout, dokud zásah trvá (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, č. 94/2018 Usn.).

24. K námitce žalovaného, že žalobkyně ve skutečnosti brojí proti nečinnosti, krajský soud uvádí, že tato argumentace není důvodná. Žalobkyně nenamítá nevydání konkrétního rozhodnutí ve věci samé, ale brojí proti tomu, jak žalovaný vykonává svou pravomoc při zahájení a vedení daňových kontrol. Zvolený žalobní typ proto nelze považovat za nesprávný.
25. Jádrem žaloby je tvrzení, že daňové kontroly za období červenec až prosinec 2025 byly zahájeny a jsou vedeny nezákonně proto, že žalovaný žalobkyni nesdělil konkrétní pochybnosti o jejich daňových tvrzeních.
26. Podle § 87 odst. 1 daňového řádu je daňová kontrola zahájena doručením oznámení o zahájení daňové kontroly, ve kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly. Podle § 85 odst. 5 daňového řádu oznámení doručované v souvislosti s daňovou kontrolou neobsahuje odůvodnění.
27. Z uvedené právní úpravy neplyne obecná povinnost správce daně sdělovat daňovému subjektu již při zahájení daňové kontroly konkrétní pochybnosti o správnosti jeho daňových tvrzení. Zákon požaduje vymezení předmětu a rozsahu kontroly, nikoli uvedení jejich důvodů či konkrétních kontrolních hypotéz.
28. To odpovídá skutečnosti, že daňová kontrola může mít i preventivní povahu. Jejím účelem je prověřit daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně, a to i tehdy, nemá-li správce daně v okamžiku jejího zahájení již formulované konkrétní pochybnosti. Samotná absence jejich sdělení při zahájení kontroly proto bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost takového postupu.
29. Krajský soud současně přihlédl k tomu, že judikatura připouští po určitou omezenou dobu i jistou informační převahu správce daně, je-li odůvodněna účelem správy daní a potřebou řádného zajištění důkazních prostředků (srov. žalobkyni i žalovaným zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2021, č. j. 2 Afs 188/2019-51, č. 4155/2021 Sb. NSS). Proto nelze již z toho, že žalovaný při zahájení daňových kontrol žalobkyni nesdělil konkrétní důvody jejich vedení, dovozovat svévoli nebo dokonce nezákonnost jeho postupu.
30. Povinnost správce daně seznámit daňový subjekt s konkrétními skutkovými a právními závěry, k nimž na základě kontrolní činnosti dospěl, nastupuje v procesní fázi předvídané § 88 daňového řádu, tedy při sdělení dosavadního výsledku kontrolního zjištění. Teprve tehdy musí mít daňový subjekt k dispozici dostatečný přehled o tom, z jakých důkazů správce daně vychází a jaké závěry z nich prozatím činí, aby mohl účinně uplatnit svá procesní práva.
31. Ani námitce žalobkyně, že s ohledem na délku dosavadních kontrol byl žalovaný již nyní povinen své pochybnosti konkretizovat, soud nepřisvědčil. Samotná skutečnost, že žalobkyně předložila požadované listiny a že kontroly probíhají několik měsíců, ještě neznamená, že správce daně již musel mít dokončeno jejich vyhodnocení, a to zvláště za situace, kdy současně opatřuje podklady od třetích osob a využívá mezinárodní spolupráce při správě daní.

32. Žalobkyně svou argumentaci opírá zejména o stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, č. 1/2011 USs., č. 1/2011 USs., a o další rozhodnutí Ústavního soudu akcentující princip proporcionality a minimalizace zásahů veřejné moci do práv jednotlivce. Krajský soud žalobkyni přisvědčuje v tom, že i při správě daní je správce daně povinen postupovat v souladu se zákonem, přiměřeně a bez svévole. Z uvedené judikatury však podle názoru soudu neplyne obecné pravidlo, že by již při zahájení každé daňové kontroly musel správce daně sdělit konkrétní pochybnosti o správnosti daňového tvrzení.
33. Při posouzení námítky nepřiměřenosti a nezákonnosti postupu žalovaného soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu. Z něj plyne, že žalovaný zahájil daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec až prosinec 2025, přičemž v souladu s § 87 odst. 1 daňového řádu v jednotlivých oznámeních vymezil jejich předmět a rozsah. Ze spisu je dále patrné, že žalovaný činí v průběhu kontrol konkrétní úkony směřující ke zjištění skutkového stavu, vyžaduje podklady od žalobkyně, prověřuje jednotlivé obchodní případy a zajišťuje podklady též od dalších osob. Nejde tedy o situaci, kdy by správce daně kontroly pouze formálně zahájil a bez další činnosti je udržoval v běhu.
34. Žalobkyně dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2016, č. j. 48 Af 27/2016-31, z něhož dovozuje, že při sériově zahajovaných daňových kontrolách za navazující zdaňovací období je správce daně povinen sdělit konkrétnější důvody jejich vedení. Krajský soud nepřehlédl, že uvedené rozhodnutí akcentuje požadavek proporcionality a připouští, že s rostoucím počtem navazujících kontrol se zvyšují i nároky na konkrétnost jejich odůvodnění. Současně však nelze pominout, že šlo o rozhodnutí vydané za skutkově specifických okolností a že ani v uvedené věci krajský soud samotné zahájení kontrol za nezákonný zásah neoznačil, nýbrž žalobu zamítl. Z citovaného rozsudku proto neplyne obecné pravidlo, že již samotné nesdělení konkrétních pochybností při zahájení navazujících daňových kontrol bez dalšího způsobuje jejich nezákonnost.
35. Krajský soud na základě předestřených stále probíhajících úkonů daňového řízení dospěl k závěru, že žalovaný volí takový rozsah kontrolní činnosti, který šířkou odpovídá stanovenému rozsahu daňových kontrol a je současně nezbytný k dosažení cíle kontroly, totiž k prověření tvrzení žalobkyně. Soud neshledává nepřiměřenost v rozsahu, ve způsobu ani v intenzitě prováděných kontrolních úkonů.
36. Popsaný postup správce daně krajský soud dále podrobil zkoumání z hlediska námítky nedodržení principu proporcionality z důvodu trvání daňové kontroly. Časový rámec daňové kontroly je vymezen lhůtou pro stanovení daně zakotvenou v § 148 daňového řádu. Odstavec 3 tohoto ustanovení dává správci daně prostor k provedení daňové kontroly a následného stanovení daně. Lhůta pro stanovení daně je v tomto případě tříletá a počíná běžet od zahájení daňové kontroly. V takto vymezeném časovém rámci se žalovaný pohybuje i v nyní posuzované věci, v níž byla nejstarší z napadených kontrol za zdaňovací období červenec 2025 zahájena dne 16. 9. 2025. Krajský soud současně souhlasí s žalovaným v tom, že se daňové kontroly nacházejí ve své počáteční fázi, tj. shromažďování důkazních prostředků. Z provedených úkonů je zřejmé, že správce daně není nečinný. Provádí rozsáhlé dokazování, přičemž se dá předpokládat, že reakce oslovených osob vyžadují časový prostor. Soud má za to, že žalovaný postupuje při daňové kontrole v souladu se zásadou rychlosti řízení a bez zbytečných průtahů. Obsah spisu rovněž potvrzuje, že žalobkyně není v této Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

fázi daňového řízení omezována v právu prokazovat svá tvrzení, neboť tak nepochybně činí. Daňové kontroly trvající v posuzovaném případě mezi dvěma a osmi měsíci nepovažuje krajský soud co do délky trvání za nepřiměřené.

37. Současně nelze přisvědčit ani námitce, že se v posuzované věci jedná fakticky o opakované daňové kontroly. Z obsahu spisu je patrné, že žalovaný zahájil postupně daňové kontroly vztahující se vždy k novým daňovým tvrzením za jednotlivá samostatná zdaňovací období. Skutečnost, že žalobkyně vykonává dlouhodobě obdobnou podnikatelskou činnost a že se některé skutkové okolnosti mohou v jednotlivých měsících opakovat, sama o sobě nezakládá povahu opakované kontroly.
38. Soud nemůže přisvědčit ani žalobkyní zastávanému názoru, že k zahájení kontroly za následující zdaňovací období mohl žalovaný přistoupit až po shromáždění, prověření a posouzení podkladů předložených k dříve zahájené kontrole za zdaňovací období předcházející a měl tak reflektovat výsledky již probíhajících kontrol. Žalovanému takový postup zákon neukládá. Naopak zákon nevyklučuje, aby správce daně prověřoval současně několika kontrolami daňové povinnosti a tvrzení daňového subjektu, vztahující se k více zdaňovacím obdobím. V souzeném případě je vedeno šest samostatných kontrol daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců červenec až prosinec 2025. Žalovaný prověřuje daňová tvrzení daně z přidané hodnoty v daných zdaňovacích obdobích vždy samostatně a poprvé. Na tom nic nemění skutečnost, že jsou kontroly zahajovány postupně s krátkým, obvykle měsíčním, odstupem u více po sobě jdoucích zdaňovacích období. K vyhodnocení důkazů přistoupí správce daně po shromáždění dostatečných důkazních prostředků v rámci každé kontroly samostatně, přičemž k hodnocení nemusí dojít u všech kontrol ve stejnou dobu.
39. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce směřující k nesprávnému vedení daňového spisu. S obsahem tohoto spisu se soud seznámil a dospěl k závěru, že písemnosti zařazené do jeho vyhledávací části odpovídají předloženému soupisu a že z jejich obsahu lze usoudit, že jsou v této části zařazené v souladu s § 65 daňového řádu z důvodu možnosti jejich využití jako důkazního prostředku. Z poskytnutého soupisu je u jednotlivých položek patrné číslo položky, číslo jednací a dále informace o tom, o jaký druh listiny se jedná (např. úřední záznam či protokol o ústním jednání). Rovněž je ze soupisu zjevné, kolik písemností je k okamžiku nahlížení shromážděno a v jakých datech byly do spisu zařazovány. Podstatné je, že míra konkrétnosti označení písemnosti v soupisu musí vždy odpovídat povaze dané věci. Nelze proto učinit paušalizující závěr o náležitostech označení písemností v soupisu – vždy záleží na povaze konkrétní daňové kontroly (na jejím dosavadním průběhu, charakteru činnosti daňového subjektu a rozsahu prověřovaných skutečností). Správce daně musí na jedné straně dbát na ochranu zájmů daňového subjektu stran znalosti alespoň rámcové identifikace založené písemnosti a na straně druhé dbát na to, aby touto identifikací nebyl zmařen účel a cíl daňové kontroly.
40. V posuzovaném případě je dán legitimní zájem na zdrženlivější identifikaci jednotlivých písemností, neboť jejich konkrétnější označení by mohlo nepřímo zpřístupnit jejich obsah a tím ohrozit činnost správce daně v rámci probíhající daňové kontroly. Takové označení považuje soud v nyní projednávané věci za postačující, neboť daňovému subjektu umožňuje učinit si alespoň rámcovou představu o tom, o jakou konkrétní písemnost jde (jejich typovým vymezením), aniž by byl současně vyjeven její obsah. Konkrétní obsahové názvy Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

jednotlivých položek spisu žalovaný ve vyhledávací části neuvádí. Odkazuje se přitom na ustanovení § 66 odst. 2 daňového řádu, podle něhož z poskytnutého soupisu nesmí být patrný obsah jednotlivých písemností. Postup žalovaného shledává soud odpovídajícím právní úpravě obsažené v daňovém řádu i žalobkyní zmiňovaným závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 188/2019-51, podle nichž musí být soupis veden jako seznam konkrétních písemností v míře umožňující alespoň rámcovou identifikaci jejich povahy, nikoli však tak, aby byl vyjeven jejich obsah. V této souvislosti soud doplňuje, že tyto písemnosti je žalovaný oprávněn ponechat ve vyhledávací části spisu jen do provedení hodnocení důkazů. Poté je povinen je přesunout do části spisu s běžným režimem nahlížení dle § 66 daňového řádu.

V. Závěr a náklady řízení

41. Na základě všech uvedených skutečností krajský soud uzavírá, že žalobkyně neprokázala, že by zahájení a vedení daňových kontrol za zdaňovací období červenec až prosinec 2025 bez sdělení konkrétních důvodů již v této fázi řízení představovalo nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Žaloba proto není důvodná, a krajský soud ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 29. dubna 2026

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu